

A MAGYAR KÖZTÁRSASÁG NEVÉBEN !

A Fővárosi Ítéltábla a Farkas és Nagy Ügyvédi Iroda által képviselt felperesnek a Dr. Rátky és Társa Ügyvédi Iroda által képviselt alperes ellen ingó kiadása iránt indított perében a Fővárosi Bíróság 2009. május 13. napján kelt 17.G.40.390/2009/6. számú ítélete ellen a felperes részéről benyújtott fellebbezés folytán meghozta az alábbi

í t é l e t e t :

A Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét helybenhagyja.

Kötelezi a felperest, hogy 15 napon belül fizessen meg az alperesnek 250.000,- (Kettőszáz-ötvenezer) Ft másodfokú költséget, továbbá az államnak - az adóhatóság felhívására - 900.000,- (Kilencszázezer) Ft, az illetékfeljegyzési jogára tekintettel le nem rótt fellebbezési eljárási illetéket.

Az ítélet ellen fellebbezésnek nincs helye.

I n d o k o l á s

Az elsőfokú bíróság által megállapított tényállás szerint a felperes mint bérbeadó és az alperes mint bérlő között 2007. március 16-án gépbérleti szerződés jött létre, 2007. március 12-től 2010. március 11. napjáig tartó határozott időtartamra 12.000.000,- Ft + áfa bérleti díj ellenében. A szerződés értelmében az eszközök

bérleti díját a bérbeadó egy összegben számlázta ki 30 napos fizetési határidő mellett. A 7. pont szerint a szerződés közös megegyezéssel bármikor megszüntethető, egyoldalú felmondásra pedig bármelyik fél részéről a szerződés rendelkezéseinek súlyos megszegése esetén van lehetőség, azzal, hogy ez esetben a felek egymással elszámolnak.

Az alperes a 2007. május 21. napján kelt engedményezési szerződéssel megszerezte a perben nem álló C. Kft. felperessel szemben fennálló 15.145.882,-Ft összegű követelését, majd a gépbérleti szerződés alapján a bérleti díjat az engedményezett követelésből 14.400.000,- Ft beszámításával egyenlítette ki. Az beszámításra vonatkozó nyilatkozatát 2007. május 21. napján közölte a felperessel, amivel a felperes felé a teljes bérleti díj kiegyenlítésre került.

A felperes 2007. július 11. napjától felszámolás alatt áll. Az alperes a 2007. augusztus 2. napján kelt levelében a felszámoló felé 13.545.882,- Ft összeg erejéig hitelezői igényt jelentett be. Annak alapjaként két jogcímet jelölt meg, egyrészt az engedményezett követelésből a beszámítást követően fennmaradó 745.882,- Ft követelést, másrészt a gépbérleti szerződés alapján a teljes futamidőre egy összegben kifizetett bérleti díjnak 2007. július 11. napjától 2010. március 11-e közötti időszakra eső részének visszakövetelését 12.800.000,- Ft összegben azzal, hogy ez utóbbi tekintetében az igényét jogfenntartással terjesztette elő.

A felperes a 2008. szeptember 18. napján benyújtott keresetében kérte, hogy kötelezze a bíróság az alperest a bérleti szerződés tárgyát képező gépek kiadására, valamint perköltség fizetésére. A gépek értékét 30.000.000,- Ft-ban jelölte meg.

Arra hivatkozott, hogy az alperes a hitelezői igénybejelentéssel ráutaló magatartással felmondta a gépbérleti szerződést, és részletes elszámolást is készített a felszámolás közzétételének időpontjától a jogviszony lejártának időpontjáig, melyből a bérleti szerződés megszüntetésének szándéka egyértelműen kitűnik. A felmondást a felszámoló elfogadta, ezt követően az alperesnek nincs jogcíme a gépek birtokban tartására, azok a felszámolási vagyon részét képezik. Amennyiben az alperes nem tekintette volna a bérleti szerződést megszüntnek, úgy nem lett volna jogcíme és indoka a hitelezői igénybejelentésre.

Az alperes az ellenkérelmében a kereset elutasítását és a felperes perköltségben való marasztalását kérte.

Álláspontja szerint a bérleti szerződés jelenleg is hatályban van, mivel azt az alperes nem mondta fel, a hitelezői igénybejelentést a felszámoló tévesen értékelte a jogviszony felmondásaként. Az alperest egyébként sem jogszabály, sem a szerződés rendelkezései alapján nem is illette meg felmondási jog. A felmondáshoz egyebekben kifejezett nyilatkozat szükséges, a hitelezői igénybejelentés felperesi értelmezése ellentétes a Ptk. 207. § (1) bekezdésének rendelkezésével. Az alperes gazdasági érdeke is ellentétes a szerződés felmondásával, hiszen a teljes futamidőre kiegyenlítette a bérleti díjat. A hitelezői igénybejelentést mintegy jóhiszemű biztonsági megoldásként alkalmazták annak érdekében, hogy a felperes esetleges követeléseivel szemben beszámításra alkalmas igényt tudjanak támasztani figyelemmel az 1991. évi XLIX. törvény (Cstv.) 36. § (1) bekezdésére.

Az elsőfokú bíróság a 2009. május 13. napján kelt 17.G.40.390/2009/6. számú ítéletében a keresetet elutasította és kötelezte a felperest, hogy 15 napon belül fizessen meg az alperesnek 600.000,- Ft perköltséget, valamint külön felhívásra az államnak 900.000,- Ft le nem rótt illetéket.

Döntését azzal indokolta, hogy a Ptk. 321. § (1) bekezdése értelmében a szerződés egyoldalú jognyilatkozattal történő felmondására kizárólag szerződés vagy jogszabály alapján van lehetősége bármelyik félnek. Az alperesnek mint bérlőnek a szerződés alapján kizárólag a felperes súlyos szerződésszegése esetén volt lehetősége a szerződés felmondására. Számára a perbeli esetben jogszabály sem tette a felmondást lehetővé. A felek közötti vita tárgyát az képezte, hogy az alperes hitelezői igénybejelentése értelmezhető-e a bérleti jogviszony egyoldalú felmondásának, amely alapján a felperes a Ptk. 433. § (2) bekezdése értelmében a bérbeadott gépek visszaadását igényelheti. Az elsőfokú bíróság az alperes egyoldalú nyilatkozatának a Ptk. 207. § (1) bekezdése szerinti értelmezésével arra a következtetésre jutott, hogy a szavak általánosan elfogadott jelentése alapján a hitelezői igénybejelentés nyilvánvalóan nem tekinthető a szerződés megszüntetését kifejező jognyilatkozatnak, hiszen a levélben utalás sincs a bérleti szerződés megszüntetésére. Az alperes hitelezői igényt jelentett be, ami egy egyoldalú kérelem, melyről a felszámolónak döntenie kell, hogy a bejelentett igényt jogszerűnek fogadja-e el, és elismert hitelezői igényként nyilvántartásba veszi-e. Tény, hogy az alperesnek a bérleti szerződés alapján a lejárat időpontjáig terjedő időtartamra bérleti díj visszakövetelésére vonatkozó igénye kizárólag a jogviszony megszüntetése esetén állna fenn. Az F/6. alatti iratból azonban egyértelműen látszik, hogy a hitelezői igénybejelentés két jogcímen történt. Annak bérleti díjra vonatkozó részében az alperes úgy fogalmazott, hogy fenntartja a jogát a teljes futamidőre kifizetett bérleti díjból fennmaradó időszakra eső rész visszakövetelésére. A jogfenntartásra vonatkozó nyilatkozat pedig kétségesse teszi a szerződés megszüntetésére vonatkozó alperesi szándékot. Mindezt megerősíti a 2008. március 3-án kelt levélben adott válasza is, melyben egyértelműen a felszámoló tudomására hozta, hogy a bérleti szerződést nem kívánta felmondani. Amennyiben a felszámoló a hitelezői igénybejelentést nem tudta egyértelműen értelmezni, és abból a felmondásra irányuló szándékot vélt megállapítani, az ezt követően tett alperesi nyilatkozat egyértelművé tette, hogy az alperes az igénybejelentéssel nem kívánta a szerződést egyoldalúan felmondani, amelyre egyébként sem volt lehetősége. Így maga a szerződés és az eset körülményei alapján sem értelmezhetette a felperes az alperesi nyilatkozatot felmondásként, hiszen az alperes a teljes bérlet időtartamára a bérleti díjat beszámítással ugyan, de előre, egy összegben megfizette, ezért gazdasági érdeke sem fűződött az esetleges megszűnéshez. Mindezekből következik, hogy a szerződés jelenleg is fennáll a felek között, ezért a felperes a Ptk. 433. § (2) bekezdésére tekintettel a bérleti szerződés megszűnésének hiányában a bérbeadott gépek kiadását az alperestől nem igényelheti.

A perköltségről az elsőfokú bíróság a Pp. 78. § (1) bekezdése alapján határozott azzal, hogy a vonatkozó IM rendelet alapján a 30.000.000,- Ft-os pertárgyérték szerint megállapítható ügyvédi munkadíjat jelentősen csökkentette a jogi

képviselettel felmerült tényleges munkavégzésre és a tárgyalások számára figyelemmel.

Az elsőfokú bíróság ítélete ellen a felperes nyújtott be fellebbezést, melyben elsődlegesen annak megváltoztatását és a felperes keresetének helyt adó döntés hozatalát, továbbá az alperes perköltségben való marasztalását, másodlagosan annak hatályon kívül helyezését és az elsőfokú bíróságnak új eljárás lefolytatására való utasítását kérte.

Álláspontja szerint az elsőfokú bíróság ítélete megalapozatlan, figyelemmel arra, hogy amennyiben az alperes nem tekintette a felek között létrejött bérleti szerződést megszűntnek, úgy meg kellett volna jelölnie, hogy milyen jogcímen és milyen indokkal jelentett be hitelezői igényt a felszámolási eljárásban. Figyelembe véve, hogy az alperes a gépeket azóta is folyamatosan a birtokában tartja és használja, így a bérleti díj általa követelt része nem illeti meg. Fenntartotta az elsőfokú eljárásban általa kifejtetteket, mely szerint a 2007. augusztus 2-i hitelezői igény bejelentésével az alperes a szerződést megszűntnek tekintette. Abban részletes elszámolást készített a felperesi társaság felszámolása közzétételének napjától kezdődően a bérleti szerződés lejártáig, ami a felperes számára egyértelműen azt jelentette, hogy meg kívánja szüntetni a bérleti szerződést, melyet a felszámoló elfogadott. Erre tekintettel a felperes számára érthetetlen, hogy az alperes a bérleti díj egy részének visszatérítésére is igényt tart, továbbá a gépeket sem kívánja visszaadni.

Az alperes a fellebbezési ellenkérelmében az elsőfokú bíróság ítéletének helybenhagyását kérte, érdemben annak helyes indokai alapján.

Hangsúlyozta, hogy a felperes a fellebbezésében csak megismételte az elsőfokú eljárásban képviselt álláspontját. Utalt arra, hogy a Ptk. 433. § (2) bekezdése értelmében még a bérleti szerződés megszűnése esetén is megilletné a visszatartás joga, tekintettel arra, hogy a bérleti jogviszonyból eredően 13.545.882,- Ft követelése áll fenn a bérbeadóval szemben.

A fellebbezés nem alapos.

Az elsőfokú bíróság a tényállást helyesen állapította meg, helytálló jogi következtetéssel és megalapozott indokolással utasította el a felperes keresetét.

Helytállóan hivatkozott az alperes a fellebbezési ellenkérelmében arra, hogy a felperes a fellebbezésében csak megismételte az elsőfokú eljárásban kifejtett álláspontját; a fellebbezés olyan új tényállítást, vagy bizonyítékot nem tartalmazott, amely alkalmas lett volna az elsőfokú bíróság által megállapított tényállás megváltoztatására, vagy alapot adott volna eltérő jogi következtetés levonására.

Ezért a Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét - annak helytálló indokai alapján - helybenhagyta a Pp. 254. § (3) bekezdése alapján.

A felperes fellebbezése nem vezetett eredményre, ezért a Pp. 239. §-a alapján alkalmazandó Pp. 78. § (1) bekezdése szerint kell az alperesnek a másodfokú eljárás során a képviselettel felmerült költségét megfizetnie. A másodfokú bíróság az ügyvédi munkadíj mértékét a 32/2003. (VIII.22.) IM rendelet 3. § (2) és (5) bekezdései alapján mérlegeléssel állapította meg azzal, hogy az összeg az általános forgalmi adót is tartalmazza. Az illetékfeljegyzési jogára tekintettel a 6/1986. (VI.26.) IM rendelet 13. § (2) bekezdése és a 15. § (1) bekezdése alapján kell a felperesnek a fellebbezési eljárási illetéket megfizetnie.

Budapest, 2010. év január hó 28. napján

. Mika Ágnes sk.
a tanács elnöke

. Tibold Ágnes sk.
előadó bíró

Dr. Kurucz Zsuzsánna sk.
bíró

A kiadmány hitelül:

bírószági tisztviselő